

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. V.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č. j. 4128/DS/2015,
JID: 151414/2015/KUUK/Zvo,**

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 11. 2015, č. j. 4128/DS/2015, JID: 151414/2015/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), ze dne 30. 4. 2015, č. j. 30254/15/DOP/APr, sp. zn. 19613/15/DOP/APr. Tímto rozhodnutím městský úřad podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Zároveň žalobce vyzval k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce se v žalobě rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve správním řízení. Žalobce připustil, že s odstupem času zjistil, že byl zvoleným zástupcem pro správní řízení (AK Linhart o. s.) uveden Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v omyl, neboť jím zvolený zástupce v rámci odvolání uplatnil toliko nerelevantní argumenty. Žalobce zdůraznil, že bodový záznam 6 bodů ze dne 2. 9. 2009 byl v jeho bodovém hodnocení uveden nezákonně, jelikož tento přestupek spáchal před více jak 6 lety, a proto měly být trestné body již po 3 letech zahlazeny. Dále poukázal na skutečnost, že bodové záznamy 3 bodů ze dne 25. 2. 2010 a 5 bodů ze dne 2. 7. 2011 jsou rovněž uvedeny v jeho bodovém hodnocení nezákonně, neboť tyto přestupky se staly před více než 5 respektive 4 roky. Rovněž tyto body tedy měly být po 3 letech zahlazeny. Žalobce se navíc domníval, že došlo k porušení zásady „ne bis in idem“, neboť za přestupek spáchaný dne 2. 4. 2009, o němž bylo pravomocně rozhodnuto dne 2. 9. 2009, obdržel pokutu a ještě mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců. Podle žalobce proto bylo nepřijatelné, aby v souvislosti s tímto přestupkem byl opětovně trestán odnětím řídicího oprávnění v délce 12 měsíců. Žalobce připomněl, že veškeré normy a principy trestního práva plně dopadají na oblast správního trestání, a v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, a ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 6 A 126/2002, a ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008. Žalobce se také domníval, že evidence přestupků a sankcí v dopravě je problematická, neboť není časově omezena. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že evidence přestupku po uplynutí přiměřené doby k zahlazení sice možná je, ale takový záznam by již neměl mít vliv na vyšší trestu.

3. Žalobce dále poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 6 As 114/2014, v němž bylo dovozeno, že body v bodovém hodnocení řidiče jsou trestem, a nikoliv administrativním opatřením. V tomto rozhodnutí věnoval žalobce pozornost zejména části týkající se posouzení otázky zákazu dvojího trestání a jejího vztahu k bodovému systému. Žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěry rozšířeného senátu, že záznam bodů je úzce spjat se samotným řízením o přestupku. Zdůraznil, že záznam bodů se v řízení o přestupku vůbec nesdílí, body se přidělují bez vědomí obviněného ex-post formou automatického administrativního opatření, tedy jednoznačně se tak jedná o druhý trest uložený ve zcela jiném řízení. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem rozšířeného senátu, že obviněný není trestán za totéž jednání, za které byl již dříve potrestán a že pozbytím řídicího oprávnění je trestáno opakované páchaní přestupků, tedy sankcí svého druhu za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Dle jeho názoru rozšířený senát přehlédl, že v § 123c zákona o silničním provozu nemůže být obsažena žádná skutková podstata, protože toto ustanovení pojednává toliko o způsobu záznamu bodů, a je tedy čistě procesní normou.
4. Dále žaloba obsahuje žalobcovy úvahy de lege ferenda. Žalobce dovedl, že, aby bodový systém vyhověl přísným požadavkům principů trestního práva a současně plnil preventivní funkci, je třeba bodový systém pevně svázat s řízením o přestupku, o přidělení bodu by mělo být vedeno řízení a současně s přestupkem by mělo být rozhodnuto i o přidělení bodů. Takové rozhodnutí o přidělení bodů by mělo být i řádně odůvodněno. Body by se měly udělovat variabilně podle škodlivosti jednání a počet bodů by se měl ve vztahu k zákazu řízení motorových vozidel vztahovat nepřímým, kdy počet bodů by byl zásadní přitěžující okolností i pro stanovení sankce zákazu řízení, a nikoliv automaticky na základě skutkové podstaty „recidivy“, kdy dosažení 12 bodů znamená zákaz řízení na 12 měsíců. Recidiva je dle jeho názoru přitěžující okolností, ale nemůže být samostatnou skutkovou podstatou. Žalobce vedle toho poukázal na to, že bodové záznamy a pokutové bloky absencí zmínky o záznamu bodů nesplňují zásadní podmínku souladu se zákonem, neboť se fakticky jedná o trest, který měl být žalobci udělen, ačkoliv zjevně nebyl v otázce přidělení trestných bodů obviněn, nebylo proti němu vedeno trestní řízení o udělení bodů a nebyla mu dána možnost se proti přidělení a stanovení výše bodů bránit. Žalobce si je vědom skutečnosti, že žádný zákon Policii České republiky nestanovuje povinnost zaznamenat do pokutového bloku udělenou vyšší bodů, nicméně žalobce se domnívá, že s ohledem na principy trestního práva a ústavně konformní výklad zákona je k tomu Policie České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinna, jak ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí městského úřadu i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.
6. Žalovaný stručně shrnul průběh správního řízení a zdůraznil, že ustálená judikatura správních soudů důsledně rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Uvedl, že městský úřad, jako správní orgán I. stupně, je oprávněn v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů zkoumat pouze to, zda existuje podklad způsobilý pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení podle přílohy zákona o silničním provozu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, podle něhož je třeba na akty, na základě kterých byl proveden záznam v registru řidičů, nutno pohlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, dokud je příslušný orgán veřejné moci zákonem uvedeným způsobem nezruší. Žalovaný trval na tom, že městský úřad postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků od příslušných policejních složek a kopie doručenek k uloženému příkazu a rozhodnutí od příslušných úřadů, na jejichž základě byly žalobci body do registru zaznamenány.
7. K námitce žalobce ohledně zahazení bodového záznamu žalovaný uvedl, že do 30. 6. 2006 nebyl bodový systém zaveden a do té doby evidence údajů o řidičích obsahovala evidenci spáchaných přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, za které byla uložena pokuta vyšší než 2 000 Kč, a to po dobu tří let od jejich spáchání. Systém bodového hodnocení byl zaveden ode dne 1. 7. 2006. Žalovaný připomněl, že podle ustanovení § 119 odst. 2 zákona o silničním provozu je evidence údajů řidičů vedena v registru řidičů nepřetržitě. Dále odkázal na ustanovení § 123b a § 123c zákona o silničním provozu, která upravují postup příslušného obecního úřadu při provádění záznamu bodů v rámci bodového hodnocení do registru řidičů, a na ustanovení § 123e téhož zákona, který upravuje odečítání bodů. Zároveň žalovaný upozornil na skutečnost, že podle ustanovení § 123d odst. 4 zákona o silničním provozu nelze odečítání bodů uplatnit po dosažení 12 bodů.
8. K odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, žalovaný uvedl, že předmětný judikát se týkal změny záznamu bodů, což nebylo v předmětném případě předmětem řízení.
9. K problematice dvojího trestání, k bodovému systému a zaznamenávání bodů žalovaný připustil, že s ohledem na judikát Nejvyššího správního soudu je otázkou, co bude do budoucna, když záznam v registru řidičů je trestem ve smyslu Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Přesto však žalovaný trval na tom, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, jejich výše odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze zákona o silničním provozu, přičemž žalobce ke dni 11. 3. 2015 dosáhl celkového počtu 12 bodů, a městský úřad tak postupoval v souladu s platnými právními předpisy, přičemž vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobce

10. Žalobce zdůraznil, že jeho argumentace vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu zveřejněné až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Nemohl tedy tyto námitky uplatnit již ve správním řízení. Žalobce zdůraznil, že zapsání bodů je tvrdší trest než samotná pokuta za přestupek. Proto trval na tom, že s ohledem na skutečnost, že se jedná fakticky o trestní řízení, byly správní orgány bez ohledu na zavádějící text zákona a tehdejší judikaturu povinny zahájení řízení o přidělení trestných bodů řidičům oznámit a dát jim prostor se vyjádřit a případně se i bránit. Zdůraznil, že podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu jsou veškeré orgány státní moci povinny vykládat a aplikovat zákony ústavně konformním způsobem, a to bez ohledu na někdy zavádějící text zákona nebo nesprávný výklad soudů. Žalobce nezpochybnil, že žalovaný musí respektovat pravomocná rozhodnutí správních orgánů projednávajících přestupky, nicméně ani tato skutečnost nezbavuje dle názoru žalobce žalovaného povinnosti postupovat ústavně konformním způsobem.
11. Dále žalobce setrval na svém tvrzení, že k trestům starším 3 let se nepřihlíží, a proto by neměly být za přestupky starší 3 let v evidenci řidičů evidovány ani příslušné body. Rovněž poukázal na skutečnost, že samotný žalovaný si není zcela jistý v posouzení otázky ne bis in idem a připouští možnou budoucí úpravu bodového systému.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 17. 3. 2015, č. j. 18194/15/DOP/Apr, oznámil městský úřad žalobci, že ke dni 11. 3. 2015 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 20. 3. 2015 podal žalobce prostřednictvím zplnomocněného zástupce pro správní řízení písemné námitky proti veškerým záznamům, především proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Dále uvedl, že do 30 dnů od podání námítky předloží kopie podnětů k přezkumnému řízení, popř. zkrácenému přezkumnému řízení, které podá příslušným orgánům. Městský úřad si předběžně vyžádal ke všem případům spisovou dokumentaci včetně kopií pokutových bloků. Dne 9. 4. 2015 městský úřad vyzval zástupce žalobce pro správní řízení o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. V reakci na toto vyzvání zaslal zástupce žalobce pro správní řízení městskému úřadu žádost o přerušování správního řízení ze dne 24. 4. 2015, v níž uvedl, že podklady nejsou kompletní, požadoval, aby městský úřad posoudil způsobilost podkladů, a požádal o přerušování řízení na dobu nezbytně nutnou k vyřešení předběžných otázek. Přílohou tohoto podání žalobce byla kopie podnětu k přezkumnému řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který byl zaslán Policii České republiky. Zástupce žalobce pro správní řízení nepředložil městskému úřadu žádná sdělení o výsledcích tohoto řízení, ani nedoplnil spis o nové písemnosti.

15. Podnět k přezkumnému řízení, resp. ke zkrácenému přezkumnému řízení zástupce žalobce pro správní řízení podal ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 30. 5. 2014, série „X“, „X“.
16. Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2015, sp. zn. 19613/15/DOP/APr, č. j. 30254/15/DOP/Apr, městský úřad podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 11. 3. 2015. K přerušení řízení se městský úřad vyjádřil na stranách 4-5 tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 5. 2015 blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí do deseti pracovních dnů. Po marném uplynutí této lhůty městský úřad vyzval dne 18. 6. 2015 žalobce k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce dne 26. 6. 2015 odvolání doplnil. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
17. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku. Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 11. 2. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 200 Kč vyplynulo, že žalobce dne 11. 2. 2014 v 16:40 hodin ve městě Velvary, okres Kladno, řídil osobní automobil RZ „X“, přičemž za jízdy telefonoval, a tím porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 16. 4. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 500 Kč vyplynulo, že dne 14. 11. 2013 v 8:58 hodin v Praze 4, ulici 5. května, ve směru z centra, u č. p. 31, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla RZ „X“, naměřena rychlost 64 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 30. 5. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 1 000 Kč vyplynulo, že žalobce dne 30. 5. 2014 v 15:00 hodin v obci Litoměřice, v ulici Lidická, se jako řidič motorového vozidla RZ „X“, dopustil jednání popsaného slovy „nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 11. 3. 2015, série „X“, č. „X“, na částku 200 Kč vyplynulo, že žalobce dne 11. 3. 2015 v 8:50 hodin v obci Litoměřice, v ulici Želetická, se jako řidič motorového vozidla RZ „X“, dopustil jednání popsaného slovy „řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 25. 2. 2010, série „X“, č. „X“, na částku 2 500 Kč vyplynulo, že žalobci dne 25. 2. 2010 v 16:50 hodin v obci Soběslav, ve směru na Roudnou, okr. Tábor, kde byla stanovena rychlost 90 km/h, byla jako řidiči motorového vozidla RZ „X“, naměřena rychlost 134 km/h (po odečtení odchylky $\pm 3\%$ naměřena rychlost 129 km/h), čímž překročil povolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona.
18. Z rozhodnutí Městského úřadu Hořovice ze dne 29. 7. 2009, č. j. S-MUHO/3002/2009/TAD 94, které nabylo právní moci dne 2. 9. 2009, vyplynulo, že žalobce dne 2. 4. 2009 kolem 14:15 hodin při jízdě s osobním automobilem počal předjíždět před ním jedoucí osobní vozidlo a při zařazování zpět do svého pruhu došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem, kdy po střetu bylo vozidlo žalobce odraženo na předjížděné vozidlo, tím se žalobce dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 1. 6. 2011, sp. Zn. S-MHMP

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

381074/2011/Mau, č. j. MHMP 464787/2011/Mau, které nabylo právní moci dne 2. 7. 2011, vyplynulo, že žalobce dne 28. 4. 2011 kolem 7:20 hodin v ulici Argentinská ve směru jízdy od ulice Vrbenského ke křižovatce s ulicí Plynářská nezastavil na signál se žlutým světlem „pozor“, a následně ani na signál s červeným světlem „stůj“, a v prostoru křižovatky se svojí přední částí vozidla zezadu střetl s ve stejném směru jedoucím automobilem, který byl odhozen do zadní části dalšího před ním jedoucího vozidla. Tím žalobce spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 a dle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích.

19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Nejprve soud k poukazu žalobce, že byl zkrácen na svých právech, neboť ačkoliv se prostřednictvím svého zvoleného zástupce pro správní řízení (AK Linhart o. s.) odvolal, jeho zástupce argumentoval pouze nerelevantními skutečnostmi, uvádí, že žalobce si zmiňovaného zástupce pro správní řízení zvolil dobrovolně a svobodně. Skutečnost, že žalobce nebyl se službami svého zvoleného zástupce pro správní řízení spokojen, není pro předmětné řízení relevantní. Pokud byl žalobce se svým dobrovolně zvoleným zástupcem nespokojen, mohl udělenou plnou moc tomuto zástupci vypovědět a zvolit si zástupce jiného. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce takto nepostupoval a této možnosti nevyužil, nezbylo městskému úřadu než pokračovat ve správním řízení se žalobcem zvoleným zástupce pro správní řízení a jeho kroky a postupy považovat za kroky žalobce. Soud konstatuje, že nespokojenost žalobce s jeho zástupcem pro správní řízení nelze městskému úřadu přičítat k tíži.
21. K námitce týkající systému vedení bodového hodnocení soud uvádí, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, na které odkazoval i sám žalobce) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat body za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
22. Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

23. V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle ustanovení § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
24. K námitce žalobce, že přestupek, který byl projednán rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 2. 9. 2009, za nějž mu bylo do bodového záznamu přičteno 6 bodů, byl zaházen, a že bodové záznamy 3 bodů ze dne 25. 2. 2010 a 5 bodů ze dne 2. 7. 2011 jsou rovněž uvedeny v jeho bodovém hodnocení nezákonně, neboť přestupky, na základě kterých byly body vyznačeny by měly být rovněž zaházeny, soud uvádí následující. Žalobce ve své žalobě obsáhle argumentuje nutností po přiměřené době (žalobce uvádí 3 roky) přihlížet k zaházení skutečnosti, že se řidič v minulosti dopustil přestupku na úseku bezpečnosti silničního provozu. Tato argumentace je dle názoru soudu zcela lichá, neboť se vztahuje k případnému stanovení konkrétní sankce za nově spáchaný přestupek, pokud musí správní orgán na základě uvážení uložit sankci v určitém zákonem stanoveném rozmezí. V případě bodového systému však jsou konkrétní body přiřazeny přímo právním předpisem k jednotlivým skutkovým podstatám a správní orgán nemá žádný prostor ke správnímu uvážení. Právní úprava evidence bodů je upravena v hlavě V. zákona o silničním provozu v § 123a až § 123f. Institut zaházení v rámci evidence bodů není nikterak upraven. To však neznamená, že by plynutí času na evidenci bodů v evidenci řidičů nebylo vůbec zohledněno. V § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu je zakotveno odečítání bodů v souvislosti s délkou doby, po kterou nebyl řidič sankcionován za porušení pravidel silničního provozu. V tomto ustanovení je uvedeno, že řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposledy stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, a) po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů, b) po dobu 24 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů zbývajících po odečtení bodů podle písmene a) a c) po dobu 36 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou všechny zbývající body. V případě již dvouletého období bez postihu za porušení pravidel silničního provozu dojde k odečtení 8 bodů, tedy většího množství bodů, než kolik je možno uložit i za ten nejpřísněji ohodnocený delikt (7 bodů). K odečtu bodů dochází automaticky, aniž by příslušný řidič musel o cokoliž žádat. Z tohoto benefitu těžil i sám žalobce, kdy dne 26. 2. 2011 u něho došlo k odečtení 4 bodů po uplynutí 12 měsíců bez postihu za porušení pravidel silničního provozu ve smyslu § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dne 3. 7. 2012 došlo rovněž k odečtení 4 bodů po uplynutí 12 měsíců bez postihu za porušení pravidel silničního provozu ve smyslu § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dne 3. 7. 2013 došlo k odečtení dalších 4 bodů po uplynutí 24 měsíců ve smyslu § 123e odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu (k žalobcem zmiňovaným 6 bodům v záznamu bodů v registru řidičů byly přičteny ještě 3 body za přestupek, který žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchal dne 25. 2. 2010; z celkového počtu 9 bodů byly žalobci následně po 12 po sobě následujících kalendářních měsících, tj. dne 26. 2. 2011, odečteny 4 body; ke zbývajícím 5 bodům bylo za protiprávní jednání žalobce dne 2. 7. 2011 přičteno dalších 5 bodů; následně bylo z celkového počtu 10 bodů z bodového záznamu žalobci dne 3. 7. 2012 a 3. 7. 2013 odečteno po 4 bodech).

25. Z výše uvedeného a obsahu správního spisu vyplývá, že body připsané žalobci za přestupek dne 2. 9. 2009 a 25. 2. 2010 byly odečteny z evidence řidičů v plném rozsahu již ke dni 3. 7. 2012. Z 5 bodů připsaných žalobci do evidence řidičů dne 2. 7. 2011 pak byly odečteny 3 body a v evidenci ke dni 3. 7. 2013 byly dále evidovány pouze 2 body. Bylo pak pouze věcí žalobce, že neudržel svou bezúhonnost na úseku bezpečnosti silničního provozu po dostatečně dlouhou dobu, aby mu mohly být odečteny i tyto zbývajících dva body. Vzhledem k výše uvedenému shledal soud poukaz na nutnost zahlazení přestupků po přiměřené době za nedůvodný a argumentaci v tomto směru judikaturou Nejvyššího správního soudu jako nepřiléhavou. Tuto námitku tedy shledal soud zcela nedůvodnou.
26. Pro úplnost soud poukazuje na skutečnost, že odečet tří bodů z registru evidence řidičů je rovněž možný k žádosti řidiče po doložení potvrzení o ukončení školení ve středisku bezpečné jízdy. Této možnosti žalobce vůbec nevyužil.
27. V projednávané věci byly pak žalobci zaznamenány další body za přestupky spáchané ve dnech 11. 2. 2014, 14. 11. 2013 (řešeno a zapláceno dne 16. 4. 2014), 30. 5. 2014 a 11. 3. 2015. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky a shledal, že je v nich vždy uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.
28. Soud konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech podkladech identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Soud tedy konstatuje, že správní orgány při evidenci bodů v registru řidičů postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou.
29. Pokud jde o námitku nepřipustnosti dvojího trestání, soud neshledal porušení zásady *ne bis in idem*. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publikované pod č. 3339/2016 Sb. NSS, které je dostupné na www.nssoud.cz. V něm rozšířený senát dovodil, že záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně uvedl, že není porušena zásada *ne bis in idem*. O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (srov. rozsudek ESLP ze dne 21. 9. 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13. 12. 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchaní přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů (viz body 39 až 41 citovaného usnesení).
30. Soud nemá v projednávané věci důvodu odchýlit se od citované judikatury, na kterou ostatně odkazoval i sám žalobce. Záznam bodů do registru řidičů lze chápat jako trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, nicméně nepředstavuje porušení zásady dvojího trestu za tentýž skutek, tedy nelze jej chápat jako porušení zásady *ne bis in idem*. Záznam bodů do evidenční karty řidiče je přímým a předvídatelným důsledkem přestupku, a tak nelze hovořit o jiném řízení. Ani pozbytí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řidičského oprávnění při dosažení maximálního počtu 12 bodů nelze považovat za opakovaný postih. Je jím trestáno opakované páchaní přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, z čehož plyne, že je sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v ustanovení § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se o trest za původní jednotlivá protispolečenská jednání.

31. Žalobce ve své žalobě nepřinesl žádnou ucelenou argumentaci, která by konkurovala závěrům obsaženým ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu týkajícím se otázky dvojího trestání. Omezil se pouze na vyjádření nesouhlasu se závěry rozšířeného senátu a na odkaz na odlišné stanovisko dvou členů rozšířeného senátu. Za takové situace soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se od závěrů obsažených ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu jakkoli odchýlil. Námitku žalobce týkající se nedodržení zásady zákazu dvojího trestání shledal tedy soud zcela nedůvodnou.
32. Pro úplnost soud konstatuje, že otázkou evidence bodů v registru řidičů se zabýval ve své rozhodovací činnosti i Ústavní soud. V usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2017, sp. zn. II. ÚS 1109/16, je uvedeno: „... Ústavní soud nikterak nepochybňuje východisko stěžovatele, že záznam stanoveného počtu bodů v registru dle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích je "trestem" ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, pozn. soudu). Ústavní soud ovšem nesouhlasí se způsobem, jakým stěžovatel tento právní názor interpretuje a aplikuje na svůj případ. Stěžovatel totiž ve své argumentaci vychází z názoru, že se jedná o trest zcela samostatný, a proto také jeho uložení musí předcházet úplné a samostatné trestní (sankční) řízení (včetně přezkumu všech skutkových okolností), do něhož se plně promítají zásady trestního řízení, zejména pak zásady ne bis in idem, jejímž cílem je zabránit zahájení dalšího trestního řízení o téže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto [srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen "ESLP") ve věci Nikitin proti Rusku, č. 50178/99, nebo ve věci Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. 14939/03]. Tento názor stěžovatele ovšem nekoresponduje s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v citovaném usnesení rozšířeného senátu a přejatým i do odůvodnění ústavní stížnosti napadeného rozsudku, v němž (s oporou v judikatuře ESLP, srov. např. rozsudek ve věci Maszani proti Rumunsku, č. 59892/00) dovodil, že "pokud jde o druhý rozměr zásady non bis in idem, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve." Jinými slovy, pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchaní přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a je tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v ustanovení § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku, a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“
33. Bodové hodnocení přestupků, jak je v současné podobě zákonem upraveno, je podle soudu jak z hlediska výběru tzv. bodových přestupků, tak z hlediska hranice, jejíž dosažení znamená ztrátu řidičského oprávnění, ústavně konformní. Stojí na zásadě ukládání bodů za spíše závažnější přestupky, přičemž k dosažení hranice 12 bodů je třeba dopustit se v rozhodném období aspoň dvou bodových přestupků, zpravidla však tří či více. K záznamu bodů dochází zcela automaticky a není v rozporu s žádným právním předpisem ani judikaturou, že množství bodů odpovídající spáchanému přestupku, které bude evidováno v registru řidičů, není uvedeno již v samotném rozhodnutí o přestupku. I námitky žalobce týkající se principu přidělování bodů považuje soud za nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. K úvahám žalobce de lege ferenda soud uvádí, že jakékoliv úvahy a návrhy žalobce na této úrovni nemohou mít vliv na posouzení skutečnosti, zda správní orgány v daném případě postupovaly v souladu platnou právní úpravou.
35. S ohledem na shora uvedené pak soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Soud zdůrazňuje, že byla dodržena i procesní práva žalobce a ten využil své možnosti uplatnit námitky proti záznamu bodů a následně využil i možnosti odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vydanému v předmětné věci.
36. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani je nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.